

Ο ΜΕΣΗΜΕΡΑΣ

Η Λ Ι Α Σ Φ Ο Υ Ν Τ Ο Υ Λ Η Σ

ΚΝΕΙΔΑΡΙΟΜΟΙ

Κεφάλαιο 1

Σπάνια βρέχει τον Ιούνιο στην Πελοπόννησο, ειδικά στις αρχές του μήνα. Τότε που κάνει τόση ζέστη που τη νιώθεις σαν αγκαλιά από ανεπιθύμητο συγγενή. Και όταν τύχει κά-ποιο μεσημέρι να ξεσπάσει μια καλοκαιρινή μπόρα, όλοι κλείνονται στα σπίτια τους ανακουφισμένοι από την αναπάντεχη δροσιά και ακούνε τις χοντρές σταγόνες που χτυ-πούν με δύναμη στη στέγη μέχρι να τους πάρει ο ύπνος.

Είχε μόλις σταματήσει να βρέχει, αλλά ήταν ακόμα τρεις το μεσημέρι και έτσι, όταν τα θρασύδειλα σύννεφα παραμέρισαν, ο ήλιος συνέχισε να λάμπει ρίχνοντας καυτές ακτίνες στη μουσκεμένη γη. Η ατμόσφαιρα ήταν αποπνικτική από τη ζέστη και την υγρασία της γης, που εξατμιζόταν, και η μυρωδιά του βρεγμένου χώματος σου έκοβε την ανάσα.

Πολλοί συνέχισαν να χουζουρεύουν μισοκοιμισμένοι, γιατί ο μεσημεριανός ύπνος που κάνεις με τις βροχές του Ιουνίου είναι ο πιο γλυκός.

Μόνο τα τζιτζίκια άρχισαν δειλά δειλά να ακούγονται από τα κλαδιά των δέντρων σαν ξαναβγήκε ο ήλιος. Τραγουδούσαν και παρατηρούσαν μια ψηλή ξερακιανή φιγούρα που περπατούσε αργά, σέρνοντας τα πόδια της στα λασπωμένα δρομάκια του χωριού.

Είχε χρόνια να περπατήσει σ' εκείνα τα μέρη και απολάμβανε το συναίσθημα της επιστροφής μ' έναν αφύσικο τρόπο. Δεν υπήρχε καμία νοσταλγία. Μόνο κοιτούσε γύρω του χωρίς να νιώθει. Το βλέμμα του έπεφτε σε κάποιες γνώριμες εικόνες από το παρελθόν.

Τα σπίτια του χωριού ήταν πολύ περισσότερα από την τελευταία φορά και το παλιό πέτρινο δημοτικό είχε καινούρια κεραμίδια που λαμποκοπούσαν στον ήλιο. Η Τρανή Βρύση με τις τρεις μαρμάρινες γούρνες έβγαζε ακόμα παγωμένο νερό και είχε χορταριάσει.

Είτε γνώριμες είτε καινούριες οι εικόνες δεν του προκαλούσαν καμία χαρά, καμία νοσταλγία. Απλά προχωρούσε. Είχε μαύρη καρδιά, μια αποστολή και μια κρυφή ελπίδα...

Ρουφηχτοί ήχοι και πλατσουρίσματα ακούγονταν καθώς τα γυμνά πόδια του βούλιαζαν στη λάσπη. Μια μαγκούρα από τραχύ, ροζιασμένο ξύλο τον βοηθούσε να στηρίζεται. Δεν έδειχνε να βιάζεται. Τα βήματά του ήταν αργά μα χωρίς δισταγμό. Μια παμπάλαια κάπα βοσκού ήταν ριγμένη στους ώμους του. Το ξεφτισμένο της τραγόμαλλο τύλιγε ολόκληρο το σώμα του και η κουκούλα της έριχνε μια βαθιά σκιά στο πρόσωπό του. Ένας λεκιασμένος γκρίζος σάκος από μουσαμά κρεμόταν αδειανός και άψυχος στην πλάτη του.

Συνέχισε να προσπερνάει τα σπίτια του χωριού ακούγοντας τον ύπνο των ανθρώπων και ρίχνοντας κλεφτές ματιές στα όνειρά τους. Συνάντησε θαλπωρή, ευτυχία και αγάπη. Είδε τα σχέδιά τους για το καλοκαίρι που απλωνόταν μπροστά τους. Διακοπές, χαλαρές στιγμές, οικογενειακή ζωή και μια ασφάλεια που μόνο αυτή η εποχή του χρόνου μπορεί να προσφέρει. Υπήρχαν όμως και σκοτεινές σκέψεις,

άσχημα όνειρα και σώματα που στριφογύριζαν από φόβο, γιατί τον ένιωθαν να περπατάει στον ύπνο τους.

Αν χαμογέλασε, κανείς δεν το είδε κάτω από την αιώνια σκιά που η κουκούλα έριχνε στο πρόσωπό του. Πέρασε από την πλατεία, πήγε ως την πηγή και κατευθύνθηκε προς το δάσος.

Η κάπα ήταν τόσο βαριά, που η ουρά της αυλάκωνε τη μαλακή λάσπη καθώς εκείνος βάδιζε και τα πόδια του άνοιγαν λακκούβες με βρόχινο νερό. Δεν άφηνε ίχνη πίσω του. Οι πατημασιές, τα σημάδια από τη μαγκούρα, η γραμμή που χάραζε η ουρά της κάπας, όλα εξαφανίζονταν αφού περνούσε.

Έτσι, όταν το απόγευμα ο κόσμος άρχισε να βγαίνει στους δρόμους και να κουβεντιάζει για την απρόσμενη καλοκαιρινή μπόρα, κανείς δεν αντιλήφθηκε το πέρασμά του.

Μόνο τα τζιτζίκια τον είχαν δει και μιλούσαν γι' αυτόν στο τραγούδι τους, που όμως κανείς δεν καταλάβαινε.

Κεφάλαιο 2

Ο Βασίλης δεν ήταν πάντα χαρούμενος που ήταν βοσκός, αλλά η επιχείρηση είχε περάσει από παππού σε πατέρα και τώρα σε γιο, ήταν κερδοφόρα και εκείνος ήταν πλέον κρυφά περήφανος που είχε ένα από τα μεγαλύτερα κοπάδια σε όλη την ορεινή Γορτυνία. Διακόσια πενήντα εννιά γίδια και τρεις τράγους που κάθε γιδοβοσκός θα ονειρευόταν να του ζευγαρώνουν τις θηλυκές γιατί πάντα έβγαζαν δυνατούς, κρεατωμένους απογόνους.

Σχεδόν όλα τα γύρω χωριά αγόραζαν τα εκλεκτά κρέατά του, όχι μόνο το Πάσχα αλλά κατά τη διάρκεια όλου του χρόνου. Το γάλα των θηλυκών ήταν ανάρπαστο. Το μοσχοπούλαγε και ίσα ίσα κρατούσε λίγο για τον εαυτό του, ώστε να προλάβαινε να φτιάξει τη μυρωδάτη μυζήθρα που του είχε μάθει η μακαρίτισσα γιαγιά του.

Στεκόταν ψηλά στην κορυφή του λόφου και έβλεπε τα γίδια του να βόσκουν χορτάρι και να μασουλάνε θάμνους σε όλη την έκταση της Καλαμποκιάς. Πολλά από αυτά ήταν τόσο ζωηρά, που σκαρφάλωναν στα δέντρα για να μασήσουν τα φύλλα ή κανέναν ξεχασμένο, ζαρωμένο καρπό.

Θυμήθηκε πριν από χρόνια που είχε χάσει ένα νεαρό και ούτε ο ίδιος ούτε τα δύο τσοπανόσκυλά του κατάφεραν να το βρουν όσο και αν έψαξαν. Δύο χρόνια περίπου αφού το

είχε χάσει είδε τυχαία το άψυχο σώμα του να κρέμεται από ένα δέντρο με το ποδάρι του σφηνωμένο ανάμεσα σε δύο χοντρά κλαδιά. Το κρέας του είχε λιώσει και είχε μείνει μόνο το κουφάρι με ξασμένο, άτριχο δέρμα, κόκαλα κι ένα κρυνίο χωρίς μάτια.

Τα δύο μεγαλόσωμα τσοπανόσκυλά του ήταν δώρο από τον γαμπρό του. Είχε ταξιδέψει ως τις πλαγιές του Ολύμπου μόνο γι' αυτόν τον σκοπό και τα βρήκε νεογέννητα σ' ένα μικρό χωριουδάκι. Ο ελληνικός ποιμενικός του Ολύμπου είναι μια πολύ σπάνια ράτσα. Ψηλόσωμος, άγριος με τους ξένους, καλός φύλακας και πιστός στον ιδιοκτήτη του. Ο Λούσιος ήταν ο μεγαλύτερος, κατάλευκος με μακρύ τρίχωμα και σκούρα παιχνιδιάρικα μάτια ενώ ο Άθως ανεπαίσθητα πιο μικροκαμωμένος και αυτός λευκός, αλλά με καφετί τρίχωμα στο πίσω αριστερό πόδι και στο αριστερό αυτί. Ήταν πιο άγριος και πιο σοβαρός. Δεν ήθελε πολλά παιχνίδια, ούτε και πολλά χάδια. Όταν όμως καμιά φορά περπατούσε στο πλάι του Βασίλη κι εκείνος τον χάιδευε πίσω από τα αυτιά, ο Άθως τον κοιτούσε με το ένα καστανό και το ένα μαύρο μάτι του και ο Βασίλης ήξερε πως αυτός ο σκύλος θα έδινε και τη ζωή του για να τον προστατεύσει.

Ο ήλιος είχε αρχίσει να πέφτει και το σκοτάδι αγκάλιαζε διστακτικά τον ουρανό. Ο Βασίλης σφύριξε δυνατά και τα δύο τσοπανόσκυλα ξεκίνησαν να κάνουν αυτό που έκαναν την ίδια ώρα κάθε μέρα τα τελευταία πέντε χρόνια από τότε που ενηλικιώθηκαν. Έτρεχαν γύρω από τα γίδια, γαβγίζοντας όποτε χρειαζόταν για να κάμψουν τις αντιστάσεις των ζωντανών και σιγά σιγά να τα συγκεντρώσουν στη στρούγκα. Τα γίδια συσπειρώνονταν και κινούνταν ομαδικά με κατεύθυνση την κορυφή του λόφου όπου το

ένστικτό τους τα καθοδηγούσε προς τη στέγη και την ασφάλεια.

Πρώτη πρώτη η μπροστινέλα που αποτελούνταν από επτά κατσίκες κι έναν ευνουχισμένο τράγο με το μεγαλύτερο κουδούνι του κοπαδιού και πίσω τα υπόλοιπα μικρά και μεγάλα ζώα. Τελευταίοι, με βαριεστημένα βήματα, ακολουθούσαν οι τρεις τράγοι. Δύο γκρίζοι και ο Μπαρμπάρόσα. Ένας δυνατός τράγος σκοπελίτικης ράτσας, με κόκκινο, κοντό, γυαλιστερό τρίχωμα σε όλο το σώμα εκτός από το κεφάλι που ήταν κατάμαυρο με μακρύ μούσι και περίτεχνα κέρατα που όλο καμάρι μόστραρε στις γόνιμες θηλυκές.

Η χάλκινη κουδούνα που του είχε κρεμάσει στον λαιμό σηματοδοτούσε κάθε του κίνηση μ' έναν ήχο σκουριασμένου, κούφιου μετάλλου, αλλά ο Μπαρμπάρόσα κορδωνόταν και έδειχνε να απολαμβάνει κάθε νότα που προκαλούσε με το περπάτημά του.

Όταν όλα τα ζωντανά μπήκαν στο μαντρί, ο Βασίλης αμπάρωσε την είσοδο του φράχτη και μέσα στο σκοτάδι προχώρησε για μερικά ακόμη μέτρα μέχρι το σπίτι για να υποδεχτεί κι εκείνη τη νύχτα. Τα σκυλιά τον ακολουθήσαν ως την εξώπορτα. Ο Άθως ξάπλωσε ακριβώς απ' έξω στο χαλάκι και ο Λούσιος επέστρεψε για να κοιμηθεί στην είσοδο του μαντριού. Τα δύο τσοπανόσκυλα εναλλάσσονταν κάθε βράδυ στις δύο άτυπες σκοπιές τους. Ένα πρόσεχε τον αφέντη κι ένα τα ζωντανά του.

Κουρασμένος από τη δύσκολη μέρα, ο Βασίλης πλύθηκε και έβρεξε λίγα παξιμάδια για να φάει μαζί μ' ένα χοντρό κομμάτι ανάλατη μυζήθρα και δύο ντομάτες. Ήταν όλο και πιο νόστιμες όσο πλησίαζαν στην καρδιά του καλοκαιριού. Σκέφτηκε τα ανίψια του, τον Κυριάκο και την Αννούλα, που

θα έρχονταν στο χωριό σε μερικές μέρες για να περάσουν τις καλοκαιρινές τους διακοπές εκεί, στο Καρδαρίτσι. Ανυπομονούσε τόσο να τους δει. Ήταν τα δύο παιδιά της αδελφής του της Ειρήνης, η οποία είχε γίνει πρωτευουσιάνα. Είχαν περάσει πάνω από δεκαπέντε χρόνια που είχε εγκαταλείψει το χωριό για την πόλη και τον άντρα της. Δεν είχε παράπονο όμως. Περνούσε καλά, ο άντρας της την αγαπούσε και την πρόσεχε και κάθε καλοκαίρι επέστρεφε στο Καρδαρίτσι για τις διακοπές της.

Η ανιψιά του η Αννούλα ήταν η μεγάλη αδυναμία του, αλλά λάτρευε και τους περιπάτους που έκανε με τον Κυριάκο, μαθαίνοντάς του συνεχώς καινούρια πράγματα για τη φύση και τα αστέρια, για τα ζώα και τα μυστικά του βουνού, για τη ζωή μακριά από την πόλη. Είχαν μεγαλώσει πια. Ο Κυριάκος είχε φτάσει τα δεκατέσσερα και η Αννούλα τα οκτώ. Το αγόρι γεννήθηκε την πρώτη χρονιά που μετακόμισε η αδελφή του στην Αθήνα και η μικρή έξι χρόνια μετά.

Μάζεψε τα πιάτα από το ελαφρύ βραδινό, πλύθηκε και έπεσε για ύπνο. Ακόμα σκεφτόταν τα ανίψια του και σχεδίαζε με το μυαλό του όλα αυτά που θα έκαναν μαζί όταν θα έφταναν στο χωριό. Τον πήρε ο ύπνος όπως ο αέρας παίρνει από το δέντρο ένα φθινοπωρινό φύλλο που έχει έρθει η ώρα του. Χωρίς κακά συναισθήματα και χωρίς προφητικά όνειρα κοιμήθηκε ήσυχος. Μέχρι τις δύο τα ξημερώματα...

Ξύπνησε από τα συνεχόμενα, έντονα γαβγίσματα του Λούσιου και του Άθου. Τα δύο σκυλιά ακούγονταν εξαγριωμένα. Φοβήθηκε για κάποια αγέλη από τσακάλια, γιατί ήταν σίγουρος πως, αν ήταν μόνο ένα ή δύο, τα σκυλιά θα τα ξέσκιζαν. Ντύθηκε βιαστικά για να βγει έξω να δει τι συνέβαινε.

Σε όλη την Ελλάδα κυκλοφορεί με διάφορες παραλλαγές μια ιστορία, μια λαϊκή δοξασία που μεταφέρεται στόμα με στόμα, από γενιά σε γενιά. Λέγεται συνήθως τα μεσημέρια του καλοκαιριού στα παιδιά σαν μια απροσδιόριστη απειλή:

«Πέσε για ύπνο γιατί θα σε πάρει ο Μεσημεράς!»

Καλοκαίρι 1993. Μια παρέα παιδιών συναντιέται σε ένα χωριό της ορεινής Αρκαδίας. Εκεί που περνάνε πάντα τα καλοκαίρια τους από τότε που γεννήθηκαν. Εκεί που νιώθουν ασφάλεια και θαλπωρή. Που τίποτα κακό δεν συμβαίνει ποτέ. Έχουν αφήσει πίσω τους την παιδική ηλικία, αλλά δεν έχουν μεγαλώσει αρκετά για να μην κινδυνεύουν από τον Μεσημερά...

Το καλοκαίρι θεωρείται η καλύτερη εποχή του χρόνου. Ξέγνοιαστη, χαλαρή, ευτυχισμένη. Όμως για να περνάει καλά ο κόσμος το καλοκαίρι, κάπου, κάπως, πρέπει να υπάρχει ένα τίμημα.

Ο Μεσημεράς είναι μια ιστορία για αυτόν που έρχεται να το εισπράξει.

